



Arrest

nr. 84 421 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 december 2011 het Rijk binnen en diende op 2 januari 2012 een asielaanvraag in. Op 19 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Narowal. U bent een Ahmadiyya- moslim. Uw broer werd in het verleden in België erkend als vluchteling. Bij de aanslagen op de Ahmadi- moskeeën te Lahore in 2010 zouden twee van uw neven omgekomen zijn. Sinds een tweetal jaren zou u lokaal in uw gemeenschap actief zijn als "boodschapper". In april 2011

zou u als bewaker voor jullie moskee op post hebben gestaan. U zou samen met enkele andere bewakers een verdacht individu aangegeven hebben bij de politie. Er werden wapens op deze man gevonden. Deze man zou gearresteerd zijn en op basis van jullie verklaringen werd hij aangeklaagd. Hij zou echter banden hebben met de "Khatme-e-Nabuwat" ("KeN") en toen deze organisatie betoogde, zou hij vrijgelaten zijn. Hierna zou u geregeld bedreigd zijn. In september 2011 zou u in de moskee zijn toen jullie aangevallen werden door m. I. van de "Khatme-e-Nabuwat". Deze organisatie zou geregeld pamfletten tegen de gevels van uw huis gehangen hebben. Een onbekende zou deze pamfletten verwijderd hebben. Hierdoor zou u op 22 oktober 2011 gearresteerd zijn door de politie. De politie zei u dat m. I. een klacht wegens blasfemie, waar de doodstraf op staat, tegen u had neergelegd. De politie zou u gemarteld hebben zodat u een bekentenis tekende, wat u weigerde. Na enkele uren wist uw buurman u na het betalen van smeergeld vrij te krijgen. De volgende morgen zou u naar Faisalabad gegaan zijn en na 20 tot 25 dagen zou u naar C. N. (Rabwah) gegaan zijn. U zou Pakistan verlaten hebben met gebruik van een paspoort op eigen naam. Na een tussenlanding in Abu Dhabi, zou u naar Brussel gereisd zijn, waar u op 2 januari 2012 een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een kopie van de voorpagina van uw broer zijn Belgische paspoort, een attest van de erkenning als vluchteling van uw broer, ontvangstbewijzen van schenkingen aan uw gemeenschap, een kopie van uw lidkaart, pamfletten die op jullie huizen werden gehangen, verschillende artikels met een algemene inhoud en een huwelijksakte.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel het CGVS erkent dat u een Ahmadie bent en als dusdanig een potentieel risico op vervolging loopt, kon u uw persoonlijke vrees voor vervolging op geen enkele manier aannemelijk maken. U legde immers tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over enkele essentiële elementen van uw asielrelaas.

Vooreerst werd vastgesteld dat u over een aantal kernelementen uit uw relaas nooit voordien vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hoewel de vragenlijst van het CGVS ingevuld door de DVZ summier is, mag men er toch vanuit gaan dat u volledige verklaringen aflegde. Zo rept u voor de DVZ met geen woord over het incident van april 2011, waarbij door uw toedoen iemand van "KeN" gearresteerd werd. U gaf aan dat dit incident de directe oorzaak was van uw latere problemen (gehoorverslag CGVS p. 7, 8). In dit licht is het dan ook onbegrijpelijk dat u hier eerder geen gewag van maakte. Uw verklaring, dat men u voor de DVZ had gezegd kort te zijn, neemt niet weg dat u daar melding maakte van de discriminatie waar een Ahmadie onder te lijden heeft en de bomaanslagen van mei 2010 waar u persoonlijk niet bij betrokken was. Niets stond u dan ook in de weg om melding te maken van dit essentiële element in uw asielrelaas. Voorts kon u uw betrokkenheid bij dit incident op geen enkele manier aannemelijk maken. U legde een opsomming van incidenten voor waar dit incident in voorkwam, maar uw naam of rol hierin worden niet vermeld. U beweerde dat op basis van uw verklaringen iemand werd opgepakt en aangeklaagd, maar u kende de naam van de dader niet en hoewel de klacht op basis van uw verklaringen werd neergelegd, kon u geen juridisch bewijs hiervan voorleggen (gehoorverslag CGVS p. 8). U kunt dan ook op geen enkele manier uw banden met het incident van april 2011 aantonen.

Ten tweede haalde u nog een incident aan in september 2011. Opnieuw had u voor de DVZ met geen woord gerept over dit incident. Opnieuw probeerde u uw band met dit incident aan te tonen door het voorleggen van algemene informatie waar uw naam niet in vermeld staat. Het lijkt er dan ook eerder op dat u zichzelf een rol van betekenis wil geven in waar gebeurde verhalen.

Ten derde gaf u tegenstrijdige verklaringen over uw arrestatie en de periode hier vlak na. U verklaarde dat u op 22 oktober 2011 door de politie gearresteerd werd; men zou tegen u gezegd hebben dat er een klacht tegen u was. U gevraagd of er een aanklacht tegen u was, ontkende dit in eerste instantie (gehoorverslag CGVS p. 9). U gevraagd of de politie dan zou weigeren een klacht van een machtige maulvie op te stellen, verklaarde hierna dat er toch een klacht bestond (gehoorverslag CGVS p. 9). U nogmaals gevraagd of er daadwerkelijk een officiële aanklacht tegen u zou bestaan, gaf deze keer aan het niet te weten (gehoorverslag CGVS p. 9). U gaf dus drie totaal verschillende antwoorden op dezelfde vraag. U beweerde dat u aangeklaagd zou zijn wegens blasfemie, een zaak waar volgens u de doodstraf op zou staan. In dit licht is het dan ook onbegrijpelijk dat u op de vraag of deze aanklacht daadwerkelijk zou bestaan, geen rechtlijnig antwoord kunt geven. Deze vaststelling ondermijnt volledig

uw ingeroepen vrees. Van iemand die beweert aangeklaagd te worden voor een zaak waar mogelijks de doodstraf op staan, mag immers toch minstens enige interesse verwacht worden. U deed echter geen enkele moeite om zekerheid te bekomen. Uw bewering vervolgd te worden is dan ook ongeloofwaardig. Voorts beweerde u voor het CGVS dat u daags na uw vrijlating naar Faisalabad vertrokken bent en een drietal weken later zou u naar C. N. (Rabwah), waar uw schoonouders wonen, gegaan zijn (gehoorverslag CGVS p. 2). Op de vragenlijst van het CGVS ingevuld door de DVZ, liet u dan weer optekenen dat u eerst naar C. N. (Rabwah) vluchtte en daarna naar Faisalabad, dus juist andersom. Bovendien wonen uw schoonouders te Faisalabad (DVZ- vragenlijst punt 3.5).

Verder verklaarde u dat uw gemeenschap op de hoogte is van uw problemen en dat het gerapporteerd werd; op basis van deze rapporten zouden Ahmadie- advocaten bescherming vragen bij de rechtbanken (gehoorverslag CGVS p. 10). In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u deze rapporten van uw gemeenschap niet wist voor te leggen als bewijs van uw bewering problemen te kennen in Pakistan. Hierop verklaarde u dat er nooit namen in jullie rapporten genoemd worden. Hier staat tegenover dat in verschillende rapporten die u voorlegde weldegelijk namen van slachtoffers vermeld staan. Indien u daadwerkelijk problemen kende die gekend zijn bij uw gemeenschap dan zou u deze dus moeten kunnen aantonen. Uit uw huwelijksakte die recent in Rabwah werd opgesteld, blijkt dat u over de nodige contacten beschikt. Dat u dit niet kunt, wijst er nogmaals op dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging kende in Pakistan.

U heeft uw asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor u zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van uw relaas teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor de extremisten en de autoriteiten ongeloofwaardig is, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden temeer daar u niet afkomstig bent uit de 2 getroffen regio. U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch voor subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart, huwelijksakte, paspoort van uw broer en attest van het CGVS kunnen zondermeer aanvaard worden. De ontvangstbewijzen en lidkaart wijzen er enkel op u banden heeft met de Ahmadie- gemeenschap, iets dat hier niet ontkend wordt. De algemene artikels zijn niet meer dan dat; ze ondersteunen uw persoonlijke vrees voor vervolging niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt de schorsing en de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden uiteengezet. Verzoeker licht overigens niet toe welk belang hij in onderhavig beroep heeft bij het vragen van de schorsing van de bestreden beslissing, dat enkel de beoordeling van de gegrondheid van een asielaanvraag betreft.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat gelet op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, tenzij met toestemming van de verzoekende partij, geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving kan worden uitgevoerd.

2.2. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 48/3 en artikel 52 van de vreemdelingenwet alsook een schending van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet alsook een schending van artikel 10, 1 d) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad, d.d. 29 april 2004.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 10, 1 d) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting van het begrip “vluchteling” en wijst er hierbij op dat bij de beoordeling van de “vrees” zowel met het subjectief als met het objectief element rekening moet worden gehouden. Ter staving verwijst verzoeker hier naar de UNHCR Proceduregids. Verzoeker merkt op dat hij behoort tot de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan en dat het Commissariaat-generaal dit erkent. Bijgevolg wordt ook verzoekers identiteit niet in vraag gesteld. Voorts wijst verzoeker erop dat uit internationale rapporten blijkt dat de diverse religieuze fracties in Pakistan nog steeds overhoop liggen en hierbij de burgerbevolking niet ontzien. Verzoeker verwijst vervolgens naar de houding in Pakistan ten aanzien van het Ahmadiyya-geloof, dat deze religie buiten de wet staat en dat het preken van het geloof wordt bestraft met de doodstraf. Hij wijst er verder op dat de vervolging van Ahmadiyya in Pakistan wettelijk geregeld wordt en deze gemeenschap geconfronteerd wordt met een alomvattende en voortdurende discriminatie. Naar verzoekers mening is het dan ook duidelijk dat hij geen mogelijkheid heeft om de bescherming in te roepen van de Pakistaanse autoriteiten. Verzoeker somt een aantal rechten op die de Ahmadiyya niet zouden genieten in Pakistan. Hij meent dat de verwijzing naar “kleine” problemen of kleine details die de CGVS niet zou aantonen, de test van de Raad van State niet kunnen doorstaan. Hij wijst erop dat de conventie van Genève spreekt over een “vrees voor vervolging” en niet van een “schade door geleden vervolging”.

3.2. Verzoeker licht niet toe waarom hij zich beroept op het begrip “sociale groep” terwijl hij een religieuze vervolging voorhoudt, noch toont hij aan te voldoen aan de specifieke vereisten van de notie “sociale groep” zoals bepaald in artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert kan uit de bestreden beslissing niet blijken dat de Ahmadiyya als een “sociale groep” worden beschouwd in de zin van bovenvermeld wetsartikel. Evenmin wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de situatie van de Ahmadiyya zorgwekkend is noch dat het geciteerde “*Minbuza rapport (Minbuza nl – actueel – ambtsberichten – Pakistan)*” over groepsvervolging spreekt. Derhalve is verzoekers verweer op voorgaande punten feitelijk niet correct en aldus allerminst dienend.

3.3. De Raad wijst erop dat het louter behoren tot de Ahmadiyya-geloofsgemeenschap niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. De Raad

moet ten dezen tevens oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72).

Ook met betrekking tot verzoekers verwijzingen naar “internationale rapporten”, waarbij verzoeker nalaat om deze nader toe te lichten en toe te voegen, dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). In zoverre verzoeker overigens stelt dat de Ahmadiyya de in het verzoekschrift opgesomde rechten niet genieten, laat hij na te concretiseren op welke wijze hij zelf van deze voorgehouden juridische beperkingen het slachtoffer zou zijn geworden. Dat verzoekers identiteit niet onmiddellijk in vraag wordt gesteld, verandert hier niets aan.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

Dat verzoeker ter goeder trouw zijn verhaal heeft gedaan zowel tijdens het eerste interview, als tijdens het onderzoek op het Commissariaat-generaal, is inherent aan de op hem rustende medewerkingsplicht. De commissaris-generaal heeft echter vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de essentiële aspecten van zijn asielrelaas op diverse plaatsen tegenstrijdig en onaannemelijk zijn zodat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal stelde dan ook terecht vast dat verzoeker (i) over een aantal kernelementen van zijn relaas voordien op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit melding heeft gemaakt; (ii) tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn arrestatie en de periode hier vlak na; (iii) geen enkele moeite heeft gedaan zich te vergewissen aangaande een mogelijke officiële aanklacht wegens blasfemie tegen hem; (iv) geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen aangaande zijn beweerde problemen ondanks zijn verklaringen dat de Ahmadiyya-gemeenschap op de hoogte is.

Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken en verdraaien van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van theoretische beschouwingen, het geven van algemene niet-gedocumenteerde toelichtingen en het formuleren van bouté beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze

worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker stelde een "beroep tot vernietiging" in. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK